

Achtste Aanvullend Protocol, op 29 juni 1956 te Parijs tot stand gekomen, tot wijziging van het Verdrag inzake oprichting ener Europese Betalings Unie; drie overeenkomsten inzake terugbetaling en aflossing, op 29 juni 1956 te Parijs gesloten tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en onderscheidenlijk de Britse, de Noorse en de Italiaanse Regering

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE
ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal
ontvangen: 13 november 1957.

De wens, dat deze overeenkomsten aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zullen worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 13 december 1957.

's-Gravenhage, 13 november 1957.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestreng hiernevens de tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van het op 29 juni 1956 te Parijs tot stand gekomen Achtste Aanvullend Protocol tot wijziging van het Verdrag inzake oprichting ener Europese Betalingsunie (*Trb.* 1957, 83) ¹⁾.

Tevens moge ik, ter voldoening aan het bepaalde in artikel 62, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet de tekst en de vertaling in het Nederlands overleggen van een drietal overeenkomsten inzake terugbetaling en aflossing, eveneens op 29 juni 1956 te Parijs gesloten tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en onderscheidenlijk de Britse, de Noorse en de Italiaanse Regering (*Trb.* 1957, 78, 79 en 82) ¹⁾.

Een toelichtende nota bij het protocol en de drie bilaterale overeenkomsten gelieve U Hoogedelgestreng hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal het protocol slechts gelden voor Nederland. De drie overeenkomsten, welke bepalingen op 29 juni 1956 in werking zijn getreden, gelden eveneens slechts voor Nederland.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.

Toelichtende nota

Op 29 juni 1956 heeft de Raad van de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking besloten, de Europese Betalingsunie met een jaar, tot 30 juni 1957, te verlengen. Deze verlenging is niet gepaard gegaan met een verhoging van de goudpercentages, zoals bij de verlenging in de beide voorgaande jaren het geval was. Een en ander hangt o.m. samen met de onzekere monetaire situatie van sommige bij de E.B.U. aangesloten Staten. Voorts verzette een aantal Regeringen zich tegen een dergelijke verharding, vanwege de ongunstige invloed, die deze zou kunnen hebben op een verdere liberalisatie van het intra-Europese handelsverkeer, ter zake waarvan juist in die tijd een aantal concrete voorstellen door de Bestuursraad van de Handel waren gedaan. Deze beide omstandigheden waren er tevens de oorzaak van, dat geen automatisch systeem om de schuldsituaties in de E.B.U. ten gunste van de crediteuren te verminderen tot stand is gekomen, hetgeen door sommige crediteurlanden werd bepleit. Wel heeft de Bestuursraad van de Unie opdracht gekregen aan de Raad van de O.E.E.S. rapport uit te brengen over de mogelijkheid, definitieve vervaldata voor de in het kader van de Europese Betalingsunie verleende en ontvangen kredieten vast te stellen. Voorts is op aanbeveling van de O.E.E.S., evenals in 1954, een groot aantal vrijwillige bilaterale consolidatieovereenkomsten afgesloten tussen debiteurlanden en crediteurlanden. Nederland heeft aanvullende overeenkomsten gesloten met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en met Noorwegen, terwijl het thans ook een consolidatieovereenkomst heeft gesloten met Italië.

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

I. *Achtste Aanvullend Protocol tot wijziging van het Verdrag inzake oprichting ener Europese Betalingsunie van 19 september 1950*

Het onderhavige protocol strekt tot de invoeging van een nieuw artikel 35^{sexies}, volgens hetwelk de E.B.U. wordt verlengd tot 30 juni 1957 en de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking de opdracht krijgt te onderzoeken onder welke voorwaarden de Europese Betalingsunie na 30 juni 1957 kan blijven voortbestaan.

Voorts zij nog gewezen op de onder artikel 3 van het protocol opgenomen wijziging van artikel 23 van het verdrag; deze wijziging heeft tot doel te voorkomen, dat de liquidatie van de Europese Betalingsunie onnodig wordt vertraagd. De Europese Betalingsunie geeft namelijk jaarlijks aan de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking een voorschot in verband met door laatstgenoemde instantie te maken administratieve kosten. Door nu de mogelijkheid te scheppen, dat de O.E.E.S. dit voorschot ook kan gebruiken voor de initiële kosten, verbonden aan de inwerkingtreding van de Europese Monetaire Overeenkomst, wordt voorkomen, dat op de algehele afwikkeling van dit voorschot moet worden gewacht alvorens tot liquidatie van de E.B.U. kan worden overgegaan.

De andere wijzigingen betreffen artikelen in het verdrag, die naar dit nieuwe artikel 35^{sexies} dienen te verwijzen.

II. *Aanvullende Consolidatieovereenkomst met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland*

Deze overeenkomst heeft betrekking op een bedrag van 20 miljoen rekeneenheden¹⁾. Hiervan werd reeds medio juli 1956 \$ 2,5 mln. aan Nederland contant betaald. Het resterende deel ad \$ 17,5 mln. wordt afgelost gedurende 5 jaar in gelijke maandelijkse termijnen, met dien verstande, dat de laatste termijn door afronding iets groter is dan de andere.

De bepalingen van de in 1954 met het Verenigd Koninkrijk gesloten overeenkomst zijn op de onderhavige aanvullende regeling van toepassing; in verband daarmee moge korthedshalve worden verwezen naar deze overeenkomst, welke werd opgenomen in *Trb.* 1954, 186, en welke aan de Staten-Generaal werd overgelegd bij brieven van de Minister van Buitenlandse Zaken en van de Minister zonder Portefeuille, mr. J. M. A. H. Luns, van 3 december 1954 (bijl. *Hand.* I, 1954/55, nr. 48; bijl. *Hand.* II, 1954/55 — 3796).

III. *Aanvullende Consolidatieovereenkomst met Noorwegen*

De aanvullende overeenkomst met Noorwegen heeft betrekking op een bedrag van \$ 12,5 mln. Van dit bedrag werd medio juli 1956 \$ 2,5 mln. aan Nederland betaald. De overige \$ 10 mln. wordt in 6 jaar afgelost; zolang de Unie bestaat in maandelijkse, daarna in halfjaarlijkse termijnen. Het na liquidatie aan Nederland af te geven schatkistpapier zal een rente dragen van 3½ pct. per jaar.

Voor het overige zijn van kracht de bepalingen van de in 1954 gesloten overeenkomst, welke werd opgenomen in *Trb.* 1954, 187, en welke aan de Staten-Generaal werd overgelegd bij de reeds eerder genoemde brieven van de Minister van Buitenlandse Zaken en van de Minister zonder Portefeuille, mr. J. M. A. H. Luns, van 3 december 1954. Korthedshalve moge hiernaar worden verwezen.

¹⁾ Waar de pariteit van de rekeneenheid gelijk is aan die van de U.S.A. \$ zal in het hiernavolgende het dollarteken worden gebruikt.

IV. *Consolidatieovereenkomst met Italië*

Met Italië werd een consolidatieovereenkomst gesloten voor een bedrag van \$ 30 mln. Van dit bedrag werd \$ 7,5 mln. medio juli 1956 aan Nederland betaald. Het restant ad \$ 22,5 mln. wordt afgelost in 6 jaar; gedurende het bestaan van de Unie in driemaandelijks, daarna in halfjaarlijkse termijnen.

Bij liquidatie van de Unie wordt de uiteindelijke bilaterale vordering van Nederland op Italië vastgesteld overeenkomstig de bepalingen van het E.B.U.-verdrag. Indien de aldus vastgestelde Italiaanse schuld jegens Nederland kleiner is dan het op het tijdstip van liquidatie nog uitstaande deel van de thans geconsolideerde schuld, kan de Italiaanse Regering naar keuze beslissen, hetzij de halfjaarlijkse aflossingen normaal voort te zetten tot de schuld van Italië jegens Nederland geheel is afgelost, hetzij alle halfjaarlijkse aflossingen evenredig te verminderen. Indien de bilaterale schuld van Italië bij liquidatie echter groter is dan het nog uitstaande gedeelte van het geconsolideerde krediet, zullen de voorwaarden voor het nog niet geregelde gedeelte worden vastgesteld in overeenstemming met de bepalingen van het verdrag.

Op het tijdstip van liquidatie van de Unie zal het dan uitstaande restant van de thans geconsolideerde schuld van Italië jegens Nederland worden vastgelegd, hetzij in promessen van het Italiaanse deviezeninstituut („Ufficio Italiano dei Cambi”), hetzij in schuldbekentenissen van de „Mediocredito” — een particuliere bankinstelling, die haar kapitaal van de Italiaanse Staat heeft ontvangen —, waarvoor door de Italiaanse Regering garanties ten aanzien van betaling en transfer worden verstrekt. Dit papier zal in guldens luiden en een rente dragen van 3½ pct.

Wanneer gedurende het bestaan van de Unie Nederland debiteur of Italië crediteur van de Unie zou worden, zullen de beide landen zich nader moeten beraden over de vraag, wat met de verdere aflossingen uit hoofde van de onderhavige overeenkomst zal geschieden. Zolang de Unie bestaat, heeft Italië het recht op elke vervalldag van een termijn vervroegd af te lossen; na de liquidatie is hiervoor de goedkeuring van de beide Regeringen nodig.

V. *Slotopmerkingen*

De ondergetekenden menen, dat de in het kader van de verlenging van de E.B.U. tot stand gekomen regelingen bevredigend kunnen worden genoemd. Dit geldt met name voor de tot stand gekomen consolidatieovereenkomsten. Indien men er nl. van uitgaat, dat de E.B.U. voorshands nog zal blijven bestaan — hetgeen huns inziens een redelijke veronderstelling is — en men daarbij voorts in aanmerking neemt, dat ten aanzien van de liquidatie in het gunstigste geval een aflossingstermijn van 3 jaar zou worden overeengekomen, dan is het duidelijk, dat de huidige overeenkomsten, welke enerzijds voorzien in een belangrijke contante betaling en anderzijds in het vaststellen van een aflossingstermijn van 5 of 6 jaar, uit liquiditeitsoogpunt aantrekkelijk zijn.

De Minister van Financiën,
HOFSTRA.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

De Minister van Economische Zaken,
J. ZIJLSTRA.